

بازنشستگی عمومی و سیستم‌های بهداشتی را با چالش روبرو سازند. سیستم بیمه اجتماعی ایران یک سیستم عمومی و به شکل مشمولیت‌های اجباری است و شامل مجموعه‌ای از خدمات عمومی و بودجه‌های شغلی است که به صورتی ناسازگار طراحی و مدیریت شده است. باین حال چون تعداد شهروندان در حال بازنشستگی ایران نسبتاً اندک هستند، آسیب مالی آن تاکنون قابل تحمل بوده است؛ اما این شرایط با ظهور مسئله پیری جمعیت، تغییر خواهد کرد و با وضعیت بسیار دشواری روبرو خواهد شد. طی ۲۵ سال آینده انتظار می‌رود از هر پنج شهروند ایرانی، یک نفر بیش از ۶۵ سال سن داشته باشد و این موضوع ضمن دارا بودن ارتباط مستقیم با سیستم بازنشستگی، این سیستم را دچار بحران خواهد کرد. نویسندگان گزارش بانک جهانی که در سال ۲۰۰۳ (۱۳۷۸) و به سفارش دولت وقت ایران به تهیه گزارشی در مورد نظام بازنشستگی کشور پرداختند، انتظار داشتند که سیستم فعلی بازنشستگی ظرف مدت ۳ تا ۱۰ سال دچار بدهی و ورشکستگی شود. این همان چیزی است که اتفاق افتاده است. از ۲۲ صندوق سرمایه‌گذاری خصوصی و عمومی تنها دو صندوق در حال حاضر قادر به پرداخت حقوق بازنشستگی به طور کامل هستند. (CINCOTTA, 2017)

۹-۲. تأثیرات مسئله سالمندی ایران بر حوزه رفاه و توسعه اجتماعی:

از نیمه قرن بیستم ارتباط بین رشد اقتصادی و مسائل جمعیتی بیشتر شناخته و منجر به برنامه‌ریزی «جامع توسعه» در سطح جهانی و در کشورهای مختلف شده است. برای برنامه‌ریزی و فرموله کردن سیاست‌ها و برنامه‌های توسعه در سطح ملی، به روابط موجود میان عوامل جمعیتی از یک سو و عوامل اجتماعی و اقتصادی از سوی دیگر می‌بایست توجه خاص مبذول داشت. علمای اجتماعی معتقدند که پیدایش یک انسان در یک جامعه صنعتی که دارای سازمان و مدیریت اجتماعی دقیق‌تر است، فشارهای بیشتری، به منابع موجود (منابع طبیعی) وارد می‌آورد تا پیدایش انسان در جهان سوم، یعنی جایی که کنترل و احاطه‌ای بر منابع وجود ندارد. وضعیت جامعه اول در نتیجه وجود برنامه‌ریزی‌های مختلف اجتماعی و اقتصادی است. برنامه‌ریزی‌های اجتماعی و اقتصادی یا برنامه‌های توسعه معمولاً «بخشی»